

рибка, скачаха отъ радостъ.

Веднага едно отъ тѣхъ грабваше дългия низъ съ рибки, за да го подаде на Живка. Друго взимаше червейче отъ кутийката и го забождаше на вждицата. Трето оправяше замотания конецъ. Е-е... рибкитѣ почнаха да приближаватъ двайсетъ!...

При малкитѣ рибари дойде и спрѣ Кузо Йончевъ. Той бѣше момче, вече заженене. Кузо Йончевъ гледѣ, гледѣ Живка какъ лови мрѣнки и после му каза:

— Така не се лови риба, маминото момченце, ами дай да видишъ каква голѣма мрѣна ще ти измъкна азъ ей сегичка. Ти не ловишъ риба, а попови лъжички!

Живко му даде вждицата.

Кузо Йончевъ взе пржта, оправя червейчето и каза на децата да се оттеглятъ назадъ, защото рибата виждала отсрещя и се плашела... Той се сгуши задъ единъ шубракъ до брѣга.

— Назадъ, назадъ! — маха-

ше съ ржка и се канѣше вече да хвърли вждицата.

Безброй водни кончета и мушици прехвъркваха наоколо.

— Шшш... Назадъ, по-назадъ, че ще я прогоните! — повтаряше пакъ Кузо Йончевъ.

И презъ шубрака праметна конеца въ рѣката.

Живко и другитѣ деца престанаха дори да дишатъ. Всички нетърпеливо чакаха да видятъ, какъ ей сега Кузо Йончевъ ще прехвърли насамъ нѣкоя голѣма мрѣна. А самия Кузо — и той бѣше занѣмѣлъ като камъкъ. Ей сега, ей сегичка ще дигне пржта.

— Ето я! — изкрещѣ Кузо Йончевъ и съ всичка сила пре-

метна задъ гърба си нѣщо, наистина тежко и голѣмо.

Като стрели се спуснаха всички къмъ едрия ловъ...

На тревата бѣше се разкекерила по грѣбъ една едра, голѣма жаба. Нито мърдаше, нито дишаше. Бедната кекерица като че ли бѣше пребита отвчера.

Дамянъ Калфовъ

